

RASİN TEKELİ

Tire, ilk çağlardan beri Anadolu'nun ilk yerleşim merkezlerinden birisidir. Her tarafından tarih fıskırıyor. Adeta açık hava müzesi. Kaderin bu tarihî takaddüm şerefi, Risale-i Nur hareketinde de kıdem sahibi yapmış Tire'yi. İlçe olmasına rağmen külli hizmetlerin erken başladığı bir yer Tire...

Elbette bu şeref kolay gelmemiş Tire'ye. Bunun çilesini çeken kahramanlar olacaktı... İşte bunlardan birisi 1931 Tire doğumlu Rasin Tekeli Ağabeyimizdir. Terzidir ve ilk defa dükkânında cemaatle dersler yapılmaya başlanır. Üstad Bediüzzaman Hazretlerini ziyaret etmiştir. Bileklerine üç kere de altın bilezikler geçirilmiştir. Tire'de zorlu imtihanlar ve sıkıntılar yaşanır... Bu hatıralarda bunlar da okunacaktır. Anlatılanları hissedebilmek için 'Empati' yaparak, yani yerine geçerek okumak daha faydalı olabilir...

Tire'de Rasin Tekeli ve Saim Köseoğlu iki kadim dost. Bugün ikisi de hayatta. İkisinin de hatıralarını bu kitaba aldık. Bunlar birbirini tamamlıyor. Anlattıkları Yeşil Tirenin Nurculuk tarihidir aynı zamanda. Bir şey daha anlıyoruz bu hatıralardan: Ahmed Feyzi Kul, Muzaffer Arslan, Kemal Hepşen... gibi ağabeylerimizin unutulmaz veya unutulmaması gereken fedakarlıkları...

Rasin ağabeyin hatıralarını, hem görüntülü, hem sesli olarak kaydettik. Bir de el yazısı ile yazarak vermiştir. Düzenlemeden sonra da tekrar tashih ettirdik kendisine.

RASİN TEKELİ ANLATIYOR

Muzaffer Arslan ve Kemal Hepşen vesile oldu

1931 Tire doğumluyum. İlk ve orta okulu Tire'de bitirdim. 1948'de terzilik mesleğini seçtim. Dükkanım çarşı içinde, ikinci katta idi. 1980 yılında zeytinyağı ticaretine başladım. Risale-i Nurları 1957 senesinde lutf-u ilâhi olarak tanıdım. Rabbime şükrümde âcizim. Şahsımı nazara vermek için değil; hizmet hesabına, Ömer Özcan Kardeşimizin talebi üzerine, Üstad Bediüzzaman Hazretlerini ziyaretimi ve yaşadığım bazı hapisane hatıralarını anlatmaya çalışacağım. İnşallah alınacak dersler ve mesajlar çıkar.

1957 senesinde, askerden yeni gelmişim. Bir ara İzmir’de bulunan bir arkadaşımı ziyarete gitmişim. Bir yaz günüydü. Yatsı namazını Basmane Çorakkapı Camisinde kıldım. Tam arkadaşımın evine giderken, hemşerim Tireli Kemal Hepşen Ağabey beni çağırdı. Kemal Hepşen Tirelidir, ama İzmir’de pamuk eksperisi idi. İzmir’de ev tutmuş bekar olarak kalıyordu. Neyse biz bir kahveye oturduk, çay içtik, dini sohbetler yapıldı... Kemal ağabeyin yanında birisi vardı. Sonradan öğrendim ki, O, Muzaffer Arslan Ağabeymiş. Bir müddet daha sohbetten sonra, Muzaffer Ağabey benim alakamı gördü; “Kemal senin evine gidelim” dedi. Gittik. O gece geç vakitlere kadar bana Risale-i Nurları ve Üstad Bediüzzamanı anlattılar. Ben sordum, Muzaffer Arslan Ağabey cevap verdi. Çok etkilenmişim. Bu yaşıma kadar ailemden aldığım dini bilgilerime ve okuduğum Kur’an meallerine ters düşen bir şey de görmedim. O gün Muzaffer Ağabeyden; ‘Küçük Sözler, İhlas ve Uhuvvet Risaleleri’ni aldım.

O akşam, “insanların dünya ve Ahiret saadetini üç şey temin eder” diye dersimi özetlemişim. Bunlar: 1. Tahkiki imanı elde eden Allah’a ve Peygambere itaat eder. 2. Namaz sizi her kötülükten korur ve temizler. 3. Hizmetleri ve amelleri sadece Allah rızası için yapmak, başka gaye gütmemek. Çok hoşuma gitmişti. Onun için Risale-i Nurları okumaya karar verdim. Tabii içinde Arapça Farsça olduğu için baştan anlamakta zorluk çekiyordum.

Yangını Muzaffer Arslan söndürdü

Tire’ye döndüm. Kemal Hepşen Hafta sonları Tire’ye annesinin yanına ziyarete geliyordu. Onu bir gün dükkanıma davet ettim. Dedim: “Ben bunları anlayamıyorum, beraber okuyalım.” Her cumartesi Terzi dükkanımında dersler yapmaya başladık. Kısa bir süre sonra Muzaffer Arslan Ağabeyi de getirdi. O akşam, işlerimi, çıraklarımı tatil ettim. Kahveden sandalyeler getirttim. Dükkanım iki katlı binanın İkinci katında olduğundan kötü niyetlilere karşı pek nazar-ı dikkati çekmiyordu. Mahmut Akalın, Zühtü Akyol, Saim Köseoğlu, Mehmet Zincirci, Ali İncekara, Mustafa Beyaz... gibi gelecekte hizmetin çekirdeğini teşkil edecek olan dostlarımızı, arkadaşlarımızı davet ettik.

Muzaffer Arslan Ağabey 5. Şua’yı okudu. Üst üste üç gün boyunca okudu onu. Gündüzleri esnafı dolaşıyorlardı... Giderken Muzaffer Ağabey bir miktar kitap bıraktı dükkanıma... bunları isteyenlere satarsın diye verdi. Böylece 15-20 kişilik dersler yapılmaya başlandı. Terzi dükkanım Tire’nin ilk dersane-i nuriyesi olmuş oldu elhamdülillah. Gelecekte yeşerip ağaç olacak nur tohumları atılmaya başlamıştı. Daha sonraki günlerde daire genişledi. Evlerde de dersler yapılmaya başlandı. Sene 1957.

Bir gün bir arkadaşım geldi yanıma. Ona kitaplardan tavsiye ettim. Bana: “Yahu bu

Zat'a selam verenleri bile içeriye alıyorlar, sen korkmuyor musun?" diye bir evham verdi bana. Allah'ın hikmeti ertesi gün Muzaffer ağabey geldi Tire'ye. Hem de elinde 'kaziye-i muhkeme' kararlarıyla, Diyanet İşlerinin müspet raporlarıyla geldi. Sanki hadiseyi görmüştü. Bana: "Eğer sana bir şey diyen olursa bunları gösterirsin" dedi. Benim evhamımdan haberi yoktu... Yalnız ben bir gece evvel apaçık bir rüya görmüştüm: Dükkanımdan bir yangın çıkmıştı... Birden Muzaffer Ağabey geldi. Bir kova su aldı döktü ve yangın söndü. İşte tam ertesi gün kararlarla çıkıp geldi. Bu hadise 1957'de oldu. 57 senesi bizim çok hareketli senemizdi. Hem ilk defa tanımışız, hem de genciz, hareketliyiz... Bundan sonra artık bizim dükkan dar gelmeye başlamıştı. Saim Köseoğlu, Mehmet Zincirci ve Zühtü Akyol ağabeylerin evlerinde de dersler başladı. Haftada iki sefer ders yapıyorduk.

Ahmed Feyzi Ağabey 1948'de Tireye gelmeye başlamış

Ahmed Feyzi ve Kardeşi Mehmed Emin Kul Ağabeyler de sıkça gelmeye başladılar Tire'ye. Ahmed Feyzi Ağabey daha evvel 1948'de Tireye gelmeye başlamış. Kapaklı sepetlerle çok risaleler getirmiş; o zamanki gençlere... Ali Ülker, Çakır Hasan gibilere... kahvede Risaleleri tanıtmış. Ama korktuklarından dolayı bu işi devam ettirememişler. Onun için Ahmed Feyzi Ağabey: "Kemal, ben çok çalıştım ama, demek ki bu iş size nasip olacaktı..." demişti. Kemal Hepşen ise 1955-56'larda tanımış Risaleleri. 57'de bizim de tanımamızla hizmet, cemaat şekline döndü. Bu arada İzmir'de Mustafa Birlik Ağabeyle de devamlı irtibat halinde idik.

Hizmetler böyle devam ederken 10 mart 1959'da Tire Kaymakamlığına bir dilekçe ile müracaat ettik. Dilekçede: "Paşa Camisinde ve Gazozhane Camisinde; Ömer Nasuhi Bilmen'in Büyük İslam İlmihali ve Risale-i Nurdan, Sözler Mecmuasından, iman hakikatlerini izah eden dersler yapmak istediğimizi..." yazdık. Diyanet Reisliğinin Müşavere Heyetinin 23.05.1956 ve 26.05.1958 tarihli rapor suretlerini de ilişikte sunduk. Dilekçemiz kabul edildi. Müftülüğün de tensip ettiği bir hoca nezaretinde 19 mart 1959'da derslere başladık. Ramazan boyunca devam etti. Kemal Hepşen okurdu daha çok. Bu dersler halka açıktı. Hatta 60 senesinde biz de mahkemede öğrendik. Bayındır Kaymakamı ile Karakol Kumandanı da gelmiş bizi dinlemeye.

Birkaç derste Ahmed Feyzi ağabey de bulundu. Onun izah tarzı cemaate çok tesir ediyordu. Malum O uyuklar gibi otururdu. Bir soru soruldu mu, birden şahlanırdı, hitabesine millet çok şaşırırdı.

Üstad Hazretlerini ziyaretim

1958'de Üstadı ziyaret etmeye karar verdik. Kemal Hepşen, Saim Köseoğlu olarak yola çıktık. Torbalı'ya kadar gittikten sonra, orada, Tireli bir arkadaşına rast geldik. Burdur'a gidiyormuş. Saim Abi, "biz Üstada gidiyoruz" diye ona anlatınca, ben biraz evham ettim. Kimsenin bu ziyareti bilmesini istemiyordum. O sebeple geri döndüm. Saim Ağabeyleri Isparta'da Salih Özcan ağabeyler bekleyecekti... onlar gittiler.

Aradan bir sene geçti. Sene 1959. İzmir'de Mustafa Birlik'in dükkanındayız. Bana: "Üstada gideceğiz, gelir misin?" dediler... Mustafa Birlik, İzmir Basmane'de Gönen Palas Otelinin sahibi Mehmet Metin, Naziliden İşportacı Mehmet diye bir kardeş ve İzmir Ticaret Lisesinde okuyan şarklı iki talebe vardı. Onlar İzmir'de dersanede kalıyorlardı. Toplam altı kişiydik. 29 ağustosta Emirdağ'ına vardık. Çalışkanların dükkanından Üstadın evine haber gönderdik. Üstadın hasta olduğu, ziyaretçi kabul etmediği haberi geldi. Mustafa Birlik Ağabey: "Benim selamımı söyleyin, içimizde yeni kardeşlerimiz var... mutlaka ziyaret edelim..." diye haber gönderdi. "Madem öyle, onar adım ara ile gelinsin" diye haber geldi. O günlerde sıkıntılı günler yaşanıyor. Gazeteler devamlı kışkırtıyor, Üstad takip ediliyordu. Tedbire ihtiyaç vardı.

Kapıda Bayram Yüksel Ağabey karşımıza çıktı. Bize: "Üstadın elini öpmeyin, ve yüzüne de dikkatli bakmayın..." diye tembih etti. Üstad mütevazı bir odada karyolada yatıyordu. Elini öpmeden diz çöküp oturduk. Sesi çok az çıkıyordu. Başucunda Mustafa Sungur Ağabey vardı. O, bize, Üstadın sözlerini açıklıyordu. Üstad; "Sefa geldiniz" dedi. İsimlerimizi ve memleketlerimizi sordu. "Bu ziyaretleriniz bana hediye hükmüne geçiyor, bu da beni rahatsız ediyor. Risale-i Nurları okursanız, beni ziyaret etmiş gibi olursunuz..." dedi. Biz: "Üstadım, biz ticaretle uğraşıyoruz. Geçerken Üstadımıza bir uğralım diye geldik" dedik. Sonra Üstad, müstakil basılmış geniş boyutlu bir "Konferans Kitabı" getirtti. Oradan Reis-i Cumhura ve Başvekile gönderilen mektuptan ikinci vesileyi Sungur Ağabeye okuttu. Bu mektupta Üstad, Şark Üniversitesinin ehemmiyetinden bahsetmektedir. Orada şark insanını kalkındırarak, ve menfi milliyetçiliği bertaraf edecek olanın hiss-i dini olduğunu izah ediyor. Mektubun tamamı Emirdağ Lâhikasının ikinci kısmında, 224. sayfada vardır.

Sonra Üstad birden yattığı yerden doğrulup diz çöktü. Sungur Abi aradan çıkmıştı: "Küfr-ü mutlakın belden aşağısına felç gelmiştir. Bundan sonra bir şey yapamazlar. Ancak vaziyeti muhafazaya çalışırlar..." dedi. İçimizdeki Ticaret Lisesinde okuyan iki talebeye doğru döndü, onlara hitaben: "Sizler, yarın muallim olacaksınız, eğer talebelerinizin imanını kurtarırsanız, onların alây-ı illiyyine çıkmalarına sebep olursunuz. Bunu yapmazsanız esfel-i safiline düşerler. Birincisinde mükafat. İkincisinde ise mücazat kazanırsınız. Eskiden bu vazifeyi hocalar yapıyordu. Şimdi sizlere kaldı. Bu şuurla çalışın..." Dedi.

Sungur Ağabeye: "Keçeli bu kardeşlerin isimlerini yaz, onları her sabah duama alıyorum" dedi. Baş ucunda asılı olan kitabına yazdırdı. "Size müsaade ediyorum.

İnşallah İzmir'e gelip iade-i ziyarette bulunurum" dedi. Ayrıldık. Vakit geç olduğundan araba yoktu. Ceylan Çalışkan bizi Emirdağ'dan Afyona kadar getirdi. Bu şekilde Üstadımıza ziyaretimiz gerçekleşmiş oldu. Üstad'a doyamamıştık. İlk fırsatta tekrar gitmek istiyordum. Ramazandan sonra gitmeyi planlıyorduk. Fakat kısmet değilmiş. Üstadımız 23 mart 1960'da ebedi âleme göç etti. Malum Ramazan ayının 25. gecesi idi.

27 Mayıs 1960 İhtilalinden sonra Tire

27 mayıs 1960'da ihtilal oldu. Demokratlar hemen tevkif edilmeye başlandı. Bize ne zaman sıra gelecek diye bekliyorduk. Herkes dağılmış, derslere ara verilmişti. O sırada bir rüya gördüm: Beni Üstadın kabrine götürdüler. 'Üstad konuşacak, korkma' dediler. Üstad dedi ki: 'Risaleleri okuduğunuz müddetçe beni anlarsınız" dedi. Bunu Camii İmamına sorduk: "Üstad sizin Risaleleri okumanızı emrediyor. Hemen başlayın" dedi. Biz de henüz tanınmayan Necati Buharalı, Sami Cezayirli.. gibi arkadaşların evlerinde derslere tekrar başladık.

Ben ihtilalden sonra menenjit hastalığından evde yatıyordum. 17 temmuzda evimde arama yaptılar. Ağabeyim 'hapiste yatamaz' diye rapor almıştı. Onun için beni hastaneye aldılar ve başıma nöbetçi jandarma diktiler. Sekiz kişi tevkif edilmişti. Bunlar: Kemal Hepşen, Saim Köseoğlu, Dr. Sıtkı Güneş, Hâfız Rasih Güvenç, Mehmet Aksoy, Mustafa Beyaz, Zühtü Akyol, Rasin Tekeli. Cezaevi tam doldurulmuş olduğundan bizim kardeşlerimiz; tuvalete giden dar koridorda ayakları duvara kaldırılarak beton üzerine yatırılmıştı. Üç gün sonra tahliye olundu.

Tire'de bir Dr. Ziya Ersay vardı. şikayet etti. Kendisi masondu ve çok aleyhimizde idi. Mahkemede aleyhimizde şahit olarak dinleniyordu. Hatta bir ara bizim için: "Bu arkadaşların yeri burası değil, akıl hastanesidir" dedi. Av. Ömer Lütfi Bozcalı ayağa kalktı, yüksek sesle: "Hakim Bey, bu şahidin sözlerini kendisine iade ediyorum" dedi. 20 şahit dinlendi. Birkaç celseden sonra 23.11.1960'da af kapsamına dahil olduk. Fakat o günlerde, "bize de nurcu derler" diye, bizi görünce yollarını değiştirenler oluyordu. Selamlaşmayı kesenler de vardı.

Bu aralarda, bu, Kadın Doğum Doktoru Ziya Ersay, Altındağ Müftüsü Turan Dursun'u Tireye getirdi... ben de oradaydım. (Bu hadise Tireli Saim Köseoğlu'nun hatıralarında aynı şekilde anlatıldığı için oraya havale ediyorum. Ömer Özcan)

Dr. Ziya Ersay bizimle çok uğraştı. 1964'te Tire gazetesinde Üstad aleyhinde yazılar yazdı. Sonradan bunu kitap haline getirdi. Hatta bu kitabı bütün kütüphanelere dağıtmış, fahri olarak. Biz onun makalelerini nazara alarak savcılığa bir dilekçe verdik. "Risale-i Nurları okuduğumuzu, onun dediği gibi olmadığını, elinde vesikası varsa bize göstermesini..." yazdık dilekçeye. Bu hadiseler Risale-i Nurların inkişafına

sebeb oluyordu. Cemaat gittikçe genişliyordu... Bir çok kardeşin evinde dersler olmaya başlamıştı.

Dr. Ziya bir müddet sonra İzmir'e tayin edildi. Orada Risale-i Nurun tokadını yemiş, çok sıkıntılı bir hayat geçirerek ölmüş...

Gardiyan: Keşke bir grup nurcu daha gelse

25 nisan 1965'de terzi dükkanında ders yaparken polisler baskın yaptı. Bu olay şöyle gelişmişti: 1965'de daire genişledi, bir çok evlerde dersler yapılmaya başlanmıştı. Bu arada Kavakdibinde Ahmed Kabakoğlu'nun evinde dersler yapıyoruz. Bu böyle devam ederken Raif (Abdünnur) Keseli askerde olan ağabeyine mektup yazmış. Buradaki hizmetleri, faaliyetleri anlatmış. Dersler yapıyoruz diye tafsilat vermiş. Asker mektupları açıldığı için mektup savcıya intikal ettirilmiş. Savcı Tire'ye telgrafla bildiriyor. Raif'i götürdüler. Bizim haberimiz oldu. Benim dükkanda toplandık. Ne yapalım diye düşündük. Dedim: "İzmir'e telefon edelim, Mustafa Birlik ağabeye haber verelim..." İndim çarşıya telefon etmeğe... Baktım emniyet âmiri polislerle beraber benim dükkana çıkıyor. Arkalarından ben de çıktım. Arkadaşlar Risale okuyorlardı... cürm-ü meşhut olmuştu... Ben kitapları kumaşların arasında saklıyordum. Onları bulamadılar. Tavan arasına çıkmak için geçit vardı. Emniyet amiri: "Tavan arasında var mı?" dedi. "Bilmiyorum var mı?" dedim. Oraya polis çıkardı. Eskimez yazı risaleler vardı. Onları aldılar.

Kitaplarla beraber emniyete gittik, ifadelerimiz alındı. O akşam evlerimizde yattık. Fakat ertesi gün bizi tevkif ettiler. Saim Köseoğlu, Abdünnur Keseli, Ahmet Kabakoğlu, Zühtü Akyol, Mustafa Öner, Nihat Kurtça, Rasin Tekeli olarak yedi kişiydik. İki hafta Tire Cezaevinde kaldık.

Av. Bekir Berk vekaletimizi almaya gelmişti: "Sizi mi müdafaa edeyim. Yoksa Risale-i Nurları mı?" diye sordu. "Elbette ki Risale-i Nurlar" dedik. Aramızda biraz beşerî sıkıntı olmuştu. Sen yaptın, o yaptı gibi... Allah rahmet etsin, Bekir Bey: "Üstadımızın buyurduğu gibi; Nur Talebelerinin hatt-ı hareketi, bir dest-i inayet tarafından tanzim edilmektedir. Siz kendiliğinizden buraya gelmediniz... Burada hizmetiniz var..." dedi. Hadisenin hizmetlere vesilelik yönünü anlatmaya çalıştı bizlere. İyi de oldu.

Bir gün koğuşa savcı geldi. "Siz Kur'an okumazsınız" dedi. Yanımda küçük bir Kur'an vardı. Gösterdim ve ona dedim: "Biz hem Kur'an-ı Kerim okuruz. Hem de onun manevi bir tefsiri olan Risale-i Nurları okuruz..."

İki hafta sonra, 10 mayısta, bizi Ödemiş'te bulunan Ağır Cezalıların yattığı Cezaevine götürdüler. Tire'de cezaevi vardı ama, ağır cezalıları Ödemiş'e gönderiliyordu. Orası çok iptidai bir yerdi... Cenab-ı Hak bize sabır ve genişlik verdi ve kısa sürece alıştık

elhamdülillah.

Bizi 5. koğuşa verdiler. Orada 85 mevcudumuz vardı. İdamlıklar, müebbetler vardı. Koğuşumuz büyükçe bir salondtu. Yataklarımızı ortaya yere serdik, diğer mahkumlar kenarlarda... Namazlarımızı cemaatle kılıyorduk. Diğer koğuşlarla da irtibatımız başladı. Cezaevi Kütüphanesinde 'Gençlik Rehberi' ve 'Meyve Risalesi' varmış. Onlarla hizmete başladık. Her gün cemaatimiz çoğalıyordu... Her birimiz bir grup mahkumun yanına gidiyor, onlarla ilgileniyordu... Neticede namaz kılmayan sadece üç kişi kaldı. Onlar da katil'den yatıyorlardı. "Allah bizi af etmez" diye ümitsizliğe düşmüşlerdi. Biz gelmeden sık sık hadiseler olurmuş. Baş gardiyan: "Keşke bir grup nurcu daha gelse de diğer koğuşlara versem..." diyordu. Çok ziyaretçilerimiz geliyordu kardeşlerden. Bize gelen hediyeleri biz mahkumlara dağıtıyorduk... Bu ikram da onlara tesir ediyordu. Arap bir mahkum vardı. Biz ona "Bilal-i Habeşî" derdik. Sesi de güzeldi. O bizim müezzinimiz olurdu.

10 haziranda duruşmamız vardı. Namaza yeni başlayanlardan bir arkadaşı: "Siz bu gün tahliye olacaksınız. Çünkü; rüyamda Peygamber Efendimizi gördüm. Hakimlerin arkasında yeşil elbiselerle duruyordu" dedi.

Bizi diğer mahkumlarla kelepçelediler. Süngülü jandarmalar nezaretinde yayan olarak hapishaneden adliyeye geldik. Mahkeme salonu doluydu. Dışarıdan çok kardeşler gelmişti. Biz de daha evvel mahkemelere hep gider, kardeşleri yalnız bırakmazdık. Bu alaka mahkum kardeşlere kuvvet veriyordu. Dükkanları kapatıp giderdik. O kadar kalabalık vardı ki, savcı gizli celse istedi. İfadelerimizde: "Risale-i Nurların bizlerin imanını kuvvetlendirdiğini, Diyanet İşleri Müşavere Kurulunun müspet raporları bulunduğunu vs..." anlattık. Hakimin kararları yazdırırken lehimize düzenlemeler yaptığını görüyorduk. Neticede savcı da tahliyemizi istedi. Mahkeme kabul etti. Duruşmamız ileriki bir tarihe ertelendi. Mahkumlarla vedalaşırken ağlıyorlardı: "Sizin Çıktığınıza seviniyoruz. Fakat bizim size ihtiyacımız vardı. Dinimizi öğretiyordunuz..." diye ağlıyorlardı. Biz sonradan onları yine bırakmadık, ziyaretler yaparak irtibatı devam ettirdik. Bu mahkememiz affın şumulüne sokularak sona ermişti sonunda.

12 Eylül ihtilalinden sonra tekrar hapishane

12 eylül 1980 ihtilali oldu. Biz ihtilalden sonra da derslere evlerde devam ediyorduk. Fakat 6 mart 1982'de, Tören Kurt'un evinde ders arasında çay içerken basıldık. İçimize bir bekçi geliyordu derslere. Onu emniyet görevlendirmiş meğer. Biz şüphelenmiştik zaten ondan. Baskın oldu. Polisler evi sarmışlar... pencerelerden kapılardan içeriye daldılar. Tam 60 kişiydik. O tarihlerde az bir cemaat değildi... Bizi karakola götürdüler. Evlerimizi de aradılar. Önce benim evimi aramaya gideceklerdi... Ben ağabeyime: "Ağabey misafir gelecek, git eve haber ver..." diye

söyledim. Evde meseleyi anlamışlar ve hemen kitapları kaldırıp tedbir almışlar. Bu şekilde polis nezaretinde her evi aradılar. Sabaha kadar sorgularımız sürdü. Ertesi gün üç çocuğu bıraktılar. Bizleri de, 57 kişiyi tevkif edip, İzmir Gaziemir'deki Ulaştırma Askeri Birliğine gönderdiler. İkinci askerlik başlamıştı. Sabahları askerlerle birlikte kalkıp mıntıka temizliği yapıyor, karavanadan yiyorduk.

Gaziemir'de kaldığımız ilk gece kardeşlerimizden birisi rüyasında gök yüzünden yıldızlarla yazılı 17 rakamını okuyor. Onlar kayboluyorlar. Sonra 14 olarak görüyor. Rüya çok manalıydı...

18 mart 1982'de Tire savcısı gelip ifadelerimizi aldı. İçimizde derse yeni gelenler vardı. Onları kurtarmak için, ilk ifademiz gibi mevlit için toplandığımızı söyledik. Tabi Risale-i Nurları okuduğumuzu da söyledik. O gün kırk kişi tahliye oldu. On yedi kişi kalmıştık.

22 mart 1982'de Tire'ye askeri bir otobüsle gönderildik. Yüzbaşı bize kelepçe vurdurmadı. "Ben bunların masum olduklarını biliyorum" dedi. Aynı gün sorgu hakimliğine çıkarıldık. Yine ilk ifadelerimiz gibi konuştuk. Neticede nurlara sahip çıkanların tevkifleri devam etti. Üç kişi daha tahliye oldu. On dört kişi kaldık. Görülen rüya kader programını teyit ediyordu.

Biz on dört kişi kelepçeli olarak, 30 nisan 1982'de Ödemiş kapalı cezaevine gönderildik. Bizi 11. koğuşa verdiler. Koğuştaki bizden; Akif Dağ, Ersan Temiz, Ali Düzdemir, Rasin Tekeli olarak dört kişiydik. Yeni Cezaevinde yataklar demir ranzalı, yemekhanesi, bahçesi... vardı. Namazları cemaatle kılmaya başladık. Kısa zamanda on yedi kişi olduk. İslamiyet'i anlatıyor, sorulara cevaplar veriyorduk. 14 mayıs 1982'de kelepçeli olarak mahkemeye gittik. 18 hazirana gün verdiler. Günlerimiz Kur'an ve Cevşen okuyarak geçiyordu. Arkadaşlarla uyum içindeydik.

Mahkeme gününün nasıl geldiğini bilemedik. Yine bizi altın bileziklerle götürdüler. Hüviyet tespitinden sonra ifadelerimiz alındı. Mahkeme Reisi yazdırırken lehimize düzenliyordu. Avukatlar 1981 sıkıyönetim mahkemelerinin vermiş olduğu beraat kararlarını verdiler. Neticede hepimiz tahliye olduk. Birkaç mahkemeden sonra da af şümülüne girdik. Toplam 3,5 ay hapiste kalmış olduk. Bu hadise de civar ilçelerde bir çok hizmete vesile olmuştu...

Tâhirî Mutlu ve Re'fet Barutçu

Ağabeyler tebessüm ettiler?

1959'da Üstadımızı ziyaretten sonra arkadaşlardan ayrılıp İstanbul'a gittim. Ali İhsan Yurt Ağabey ile bir akşam Emirgan'da derse gittik. -Ali İhsan Yurt İstanbul'un

ilklerindedir- Bir pastanenin üst katı dersaneydi.. çıktık. Orada Tâhirî Mutlu ve Re'fet Barutçu Ağabeyler de vardı. Ders arası çay içiliyordu. Tâhirî Ağabey, Re'fet Ağabeyin kulağına eğildi bir şey söyledi. Tebessüm ettiler. Re'fet Ağabey merakımızı giderdi: "Tâhirî diyor ki: Denizli Medrese-i Yusufiyesinde; 'siz İstanbul'da üniversiteli talebelerle, asistanlarla ders yapacaksınız' deselerdi, inanabilir miydik..."

Şimdi ben de o hapis günlerimizi düşünüyorum, bir de bugünlere bakıyorum... Cenab-ı Hak muvaffak etti elhamdülillah. Hizmetler Allah'ın lûtfu ile, inayeti ile ilerliyor. Nerelere gelindi. İnşallah bu iman hakikatleri insanlığın kurtuluşuna vesile olup, kıyamete kadar devam edecektir...

Son olarak şunu ifade edeyim: Burada bizim bir hocamız vardı. Fehmi Hoca. Alimdir kendisi. Yıllarca Tire'nin en büyük ve en eski Necip Paşa Kütüphanesinde vazife yaptı. Sonra Tire Alaybey Camisi imamlığından emekli oldu. Ben Ona eski yazı risaleleri okuttum. Bana dedi ki: "Oğlum, ben bu kadar, kütüphaneler dolusu kitaplar okudum. Risale-i Nurlar gibi insanın nefesine gelen sualleri soran ve cevap veren bir kitap daha görmedim... Bunları bütün gençliğin okuması lazım ve zaruridir..." dedi.

Merhum Hasan Basri Çantay'ın ilk baskısından itibaren Meâl-i Kerimlerini okurdum. Bir mektupla kendisine Risale-i Nurlar hakkındaki kanaatini sorduk. Cevaben bir mektup yazdı: "Risale-i Nurlar, Kur'an-ı Kerimin imani ayetlerinin tefsiridir. Nur talebeleri Sûr-i Vel Asr'ın manasını yaşıyorlar. Onlar benim göz bebeğimdir. Cenab-ı hak iki cihanda hândan etsin..." diye cevap yazdı.

(bk. Ömer ÖZCAN, Ağabeyler Anlatıyor-II)